# Mizah

**ESKİ NUMARALAR DEVAM EDİYOR**

— Ayağı pek iğreti duruyor, nerede ise düşecek..
— Merak etme, usta cambazdır, kolay düşmez!..

# GÜLLER - DİKENLER

### DARISI E.T.T. NİN BAŞINA

Ulaştırma Bakanının Denizyollarına tatbik eylediği bu ıslahatın darısı Elektrik, Tünel, Tramvay İdaresinin başına... Müsteşar mı olur, müşavir mi olur, iki değerli zat da oraya getirilse de şu İstanbul halkı çorba haline gelen bu idareden daha doğrusu bu idaresizlikten kurtulsa.

Tasavvur edin... Bir tramvay ki halkı - hele bu sıcak günlerde - canından bezdirecek bir işkence âletidir. Üstelik hem pahalıdır, hem de daima zarar eder.

Elektrik ise vatandaşları medeni bir ışıkla aydınlatma vasıtası değil onlardan mümkün olduğu kadar fazla para çekmek için bir sebeptir. Üstelik bu da hem pahalıdır, hem de daima zarar eder.

Dahası var: Elektrik idaresi ziyaya ihtiyacı olanlara elektriği de kolay kolay vermez ha! Verirse bir lûtuftur, âtıfettir, keremdir; ihsandır! Bütün bu sebeplerden dolayı biçare halkın hali de günden güne yamandır.

E.T.T. den o kadar bıktık usandık ki nerdeyse hep bir ağızdan şu feryadı basacağız:

Hey Baybora! Baybora!
Âteş düştü şalvora ;
Dilim dişim kurudu...
Ah yalvora yalvora!..

### YANLIŞLIKLAR KOMEDİSİ

Yeni Belediye kanunlarına göre şehrimizdeki nakil vasıtalarına zamlar yapıldı. Fakat bu zamlar iyi hesaplanmadığından «Yanlış hesap Bağdattan döner» kavlince sonra düzeltildi. Fakat düzeltilinceye kadar halktan hayli fazla para alındı.

Şimdi Denizyolları bu paranın tasasını çekmektedir. Belediye, «Ben bu parayı alamam!» diyor. Denizyolları: «Ben bu parayı saklıyamam!» diyor ve kimse ne yapacağını bilmiyor. Birisi: «Darülacezeye yahut da Verem Savaş Derneğine verelim!» demiş. Buna da pek imkân görülmemiş; çünkü teberru nihayet ihtiyarî bir harekettir. Bakalım fazla parayı verenler buna muvafakat ederler mi?

Para onlara iade edilemez ama bu paranın üzerinde hakları vardır.

Bence bu para (Darülaceze» ye değil yalnız «aceze» ye verilmeli. Bunun için de hesabı yanlış yapanlardan daha aciz kimse bulunamıyacağı için para ancak onlara yakışır!

### BİR HAMLE

Ulaştırma Bakanı Kasım Gülek gazetecilere verdiği beyanatta: Denizyollarının ıslahı için Birleşik Amerika Hükûmeti Dışişleri Bakanlığı deniz nakliyatı müsteşarının şehrimize geldiğini ve bir kaç güne kadar iktisat müşavirlerinden bir Amerikalının daha geleceğini haber vermiş. İktisat müşaviri, Denizyollarında işe başladı bile (belki de bitirmiştir!) Bunlar bir rapor hazırlıyacaklar ve bu rapora istinaden Denizyollarına mütehassılar getirilecekmiş!

Bakan «Gayemiz mütehassıslardan faal olarak faydalanmaktır!» diyor.

A iki gözüm şuna bir gayret edip de «Biz Denizyollarının ıslahı için idarenin başına böyle değerli mütehassıslar getireceğiz!» desen buna kim itiraz edecek? Halk beceriksizlikten, idaresizlikten o kadar bıktı ki Ulaştırma Bakanının bu kararını şükranla karşılayacak...

Buna benzer bir hikâye:

Maarif Nazırı Münif Paşa merhum Hoca Hayret Efendiye:

— Efendi hazretleri... Arada bir teşrif buyurulsa da birlikte mantık müzakere etsek!

Dermiş. Bu söz bir kaç defa tekerrür edince Hoca Hayret kızmış; bir gün dayanamamış:

— Be adam! demiş. Böyle söyliyeceğine, Hoca gel bana mantık okut !desene...

Bizim Denizyolları, Demiryolları, elektrik, tramvay gibi bir türlü yürümiyen idarelere hariçten ecnebi mütehassıslar getirilmesi ilk defa vârit değildir. Vaktile Devlet Demiryollarına böyle iki mühim şahsiyet getirilmiş. Bunlar bütün şubelerde incelemeler yaptıktan sonra (Gar) ın civarındaki vagonları da tetkike gitmişler... Bakmışlar ki vagonlardan çocuk başları çıkıyor. Bunların ne olduğunu sormuşlar. Gezdiren zat izah etmiş:

— Bunlar memurlarımızın çocuklarıdır. Aileleriyle vagonda oturuyorlar.

— Acayip. Memurları vagonlarda mı oturtuyorsunuz?

— Evet... Çünkü bazı becayişler yapıldı. Yer bulamadılar.

— Böyle kış mevsiminde nasıl becayiş yapılır?

— Her zaman yapılmaz ama, bazan böyle istisna olur.

— Sizin vagonunuz yok. Bir vagon günde 200 lira kazanıyor. Ondan edilecek istifadeye nasıl set çekiyorsunuz.

— Ne yapalım. Memleketimizde mesken buhranı var.

Amerikalı mütehassıs düşünmüş.

— Ben, demiş, Ankaranın en büyük otelinde oturuyorum; günde on beş lira veriyorum. Bu memurları oraya yerleştirelim. İdare vagona sahip olmakla yüz seksen beş lira kazanmış olur.

### OLİMPİYATTAN GERİ GÖNDERİLENLER

Yugoslavlarla yapılan maçta görülmemiş bir rezalete sebep olan iki tekmeci ile bir güreşçi tayyare ile dönmüşler. Vaktinden evvel o sahadan uzaklaştırılan bu spor (!)cular gazetecilere şöyle demişler:

— Eğer hakem Olimpiyatlara lâyık bir hakem olsaydı eğer yan hakemleri futboldan anlasaydı sahada kimse itiraz etmezdi. Biz de diskalifiye edilmezdik!

Baksanıza... Demek bütün kabahatler bu üç hakemde imiş! A çocuklar... Hazır eliniz değmişken şu üçünü de bir temiz pataklayıp buraya tam gelseydiniz fena mı olurdu?

Meşhur Tıflıyı son derece sarhoş bir halde yakalamışlar, Nazım Paşa Tıflıyı bildiği için huzuruna getirtmiş:

— Bu ne hal? demiş, utanmaz mısın?

Tıflı'da cevap yok.

— Söylesene... Cevap versene... Bu ne hal bu?

Tıflı yine ağzını açmamış. Paşa, pür hiddet tekrar etmiş..

— Cevap ver... Bu ne sarhoşluk?

Tıflı; biraz kendini toplamış.

— Paşam, demiş. Ben Sandıkburnunda dalıp zaptiyede çıkmadıktan sonra öyle rakı içmenin...

**BAHÇIVAN**


DENTOSİL

**DİŞ MACUNU**
Diş etlerini pekleştirir.
Çürümekten korur.


### SAYIN OKUYUCULARIMIZA

**Fevkalâde yeniliklerle çıkan «SALON» mecmuamız, geçen haftadanberi büyük bir rağbetle karşılanmıştır.**

**Önümüzdeki 1 Eylûl sayısında da, bu yenilikler cümlesinden olan «Salon Filmi» gayet cazip bir mevzu üzerinde takdim edilecektir. Dedikodu, kadın-moda, pek nefis fotograf şaheserleri gelecek sayımızı süsliyecektir.**

Sayı : 111 — Cilt : 5 FİATI 25 KURUŞTUR 20 Ağustos 1948

# Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

## Gönül bu ya!..

SON rivayetlere göre iktidar partisi, muhalefetin ara seçimlere girmeleri için son derece gayret sarfediyormuş. Hattâ seçimlerin bir müddet geri bırakılacağı ve Büyük Millet Meclisi kış mesaisine girince adlî teminata dayanan bir seçim kanununun kabul edilmesi lâzım geleceği hakkında kuvvetli bir rivayet de dönüyor.

Bu rivayet ya muhalefetten yahut da iktidar partisinde hakikî demokrat taraftarlarının gönül isteklerinden doğma bir temenni olsa gerek...

Yoksa Seçim Kanununun gayet demokratik olduğunu aşk ile, şevk ile kabul etmişken ve hâkimleri sandık başına yanaştırmamağı prensip itibarile doğru bulmuşken bir yandan da ecnebi âlimlerin reylerini almak için kanunu harıl harıl dünya dillerine tercüme ettirirken hükûmet bütün bunları bir tarafa bırakarak yeniden adlî teminatlı bir kanun çıkartır mı?

Yunus Emre ne güzel söyler:

Mal sâhibi, mülk sâhibi
Hani bunun ilk sâhibi
O da yalan, bu da yalan
Bir zaman da sen oyalan

Meşhurdur ama, yeri geldi de anlatıyorum:

Tatar ağası bir vilâyete gitmiş .Valinin huzuruna çıkarmışlar... Vali sormuş:

— İstanbulda ne var ne yok?

Tatar ağası nabızgîr bir adammış:

— Bendeniz çıkarken devletlû efendimizin sadrıâzamlığına dair ortada bir lâkırdı dönüyordu...

Vali gülmüş:

— Tatar ağası! Yalan olduğunu biliyorum ya... Yine söyle. Hoşuma gidiyor!

MİZAHÇI

VAZİYETTE NAZİKLİK DEVAM EDİYOR.

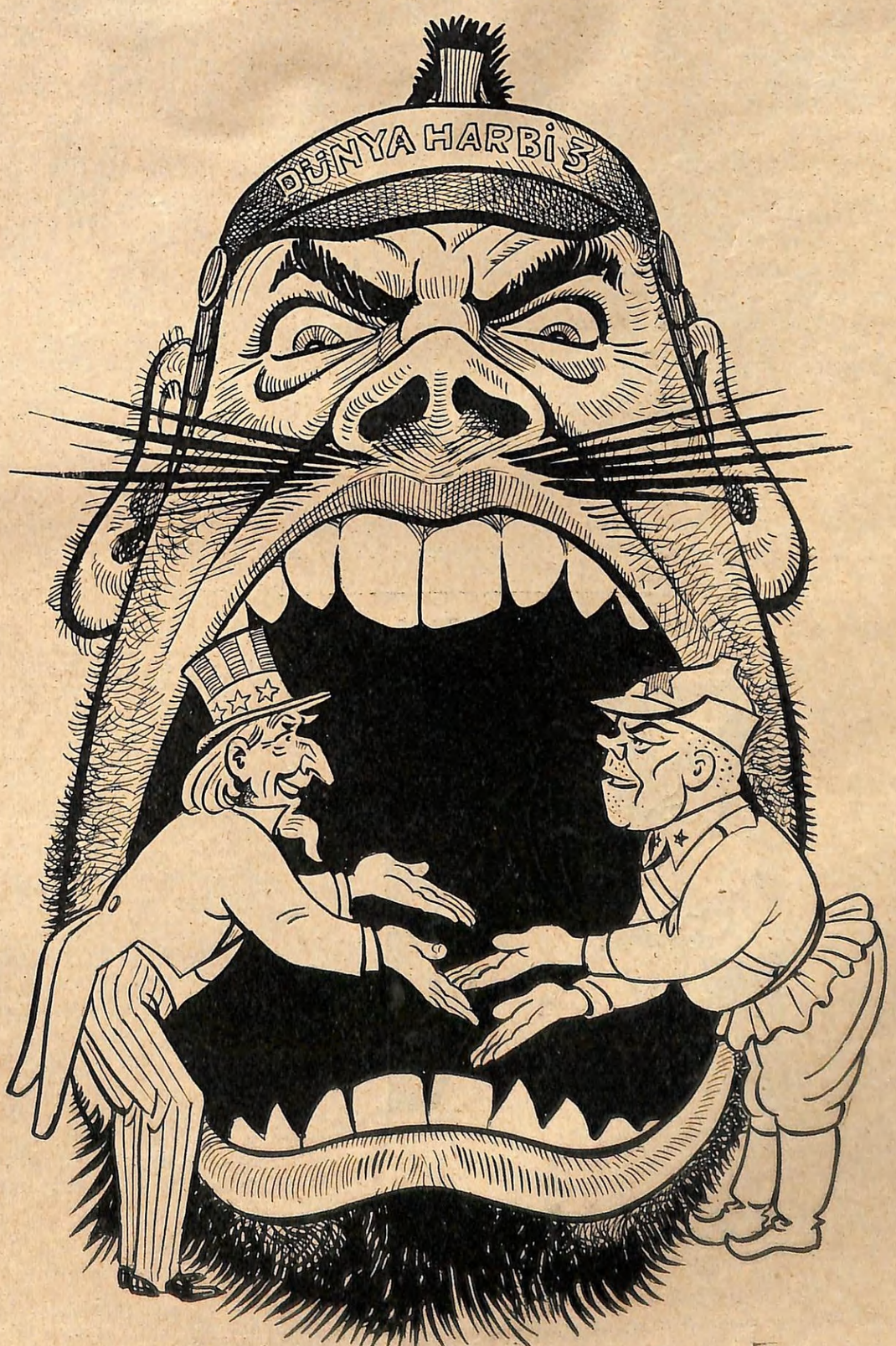


— *Buyurun!.*
— *Rica ederim, siz buyurun!!*

# Kriz var!..

Yazan: **Refi' Cevad ULUNAY**

Otobüsün arka sahanlığındayız. Hallerinden tüccar oldukları anlaşılan üç kişi konuşuyorlar; biri fısıldar gibi sordu:

— Gümrükten malları çıkardın mı?

Üçünün de yüzünü simsiyah bir hüzün bulutu kapladı; suale cevap bile vermediler. Nihayet her üçü de birbirlerinden kaparak tamamladıkları cümle ile vaziyeti anlattılar:

— Öyle bir zamandayız ki...
— Ekmek parasını çıkarmak..
— Bir mucizedir.

Bundan sonra avurtlarını şişirerek otobüste bir cereyan yapacak kadar kuvvetli bir pufurtu koyuverdiler.

Kendi kendime:

— Zavallı adamlar! dedim. Bu müthiş krizle Allah yardımcıları olsun...

Durak yerinde inerken Büyükderenin en lüks lokantalarından birinin adını söylediler.

— Çocuklar gelecek... Yemeği burada yeriz, sonra gazinoya çıkarız, dediler.

Hakikaten kriz müthişti!

Kadıköy vapurunun güvertesinde yüksek konuşan biri anlatıyor.

— İşler o kadar durgun ki içinden nasıl çıkacağımızı bilemiyoruz. Geçen gün mağazayı iki yüz otuz kuruş satışla kapadık. Halbuki sabahleyin anahtarı soktum mu? Masraf elli liradır. Evin masrafını da hesap edersen deli olmak bir şey değil... Çocukların mektepleri... Refikanın rahatsızlığı... Ne yapacağız? Bilmiyorum.

Vapurdan çıkarken tesadüf yine beni onunla yan yana düşürdü; krizden dolayı ne yapacağını bilemiyen zavallı adam iskele meydanında mükellef bir otomobile doğru yürüdü; tertemiz giyinmiş bir şoför hemen kapıyı açtı; içeride kârvan katırı gibi süslenmiş kat kat gerdanlı bir kadın vardı. (Kriz zede) kadına:

— Ne var cicim, sen bugün indin mi?

Adımlarımı ağırlaştırdım. Kadın:

— Terzime gittim; oradan kürkçüye uğradım; dün akşam kulüpte on iki bin lira...

Alt tarafını işitemedim.

Geçen günü bizim eski tanıdıklardan bir manifaturacıya uğradım, selâm sabahtan sonra sordum:

— Ne var ne yok? Ticaret nasıl..,

— Aman! dedi... Onu açma... Berbat. Daha böylesi ne gelmiş ne de gelecek...

— Amma yaptın ha... O kadar berbat ha?

— Ne söylüyorsun? Bittik, be kardeşim bittik. Doluya koysan almıyor... Boşa koysan dolmuyor. Kriz bizi mahvetti.

Vaziyeti biraz pembe göstermek istedim:

— Mübalâga ediyorsun galiba... Krizi anlarım ama... Dediğin kadar da olmamalı.

Bu söz üzerine biçare tıkanıyormuş gibi çırpındı:

— Seni nasıl inandırayım? dedi. Acaba bir gün yüreğime inip öldüğümü haber alırsan belki o zaman inanırsın.

Lâkırdıyı değiştirdim; birer kahve içtik; manifaturacı saatine baktı.

— Köprüye kadar beraber gidelim; Ada vapuru için benim vaktim tamam.

— Bu sene Adada mısın?

— Evet... Kırdık, sardık Nizamda yazlık bir köşk yaptırdık. Bir gün gelsene...

Ah gidi kriz ah! Senin yüzünden mahvolan olana...

— *Yirmi yıldanberi bunca inkilâp oldu, değişmiyen ne kaldı?*

— *Bizim sokağın kaldırımları!*

**SÜS KÖPEKLERİNDEN VERGİ ALİNİYOR . .**

— *Köpeğiniz olayım..*
— *Bir de sizin için vergi verememl*

KÖYLÜ EFENDİMİZ NASIL EĞLENİYOR?!

*Dans salonunda . .* *Sayfiyesinde...* *Gazinosunda!*

# Neler ederiz ?

Her zamân olmıyacak işleri tedkîk ederiz
Olacak işleri bir çengele ta'lîk ederiz

İbret alsın diyerek meskenet erbâbı bütün
Çalışıp uğraşan insanları tensîk ederiz

Yollarız önce müfettişleri tahkîkata
Yol bulup sonra müfettişleri tahkîk ederiz

Yollasak bir yere üç beş mütehassıs mutlak
Sekiz on meşgalesiz yolcu da terfîk ederiz

Müstakîm âdem olur münharif-ül-hâl ergeç
Bizler îmânı bütün âdemi zındîk ederiz

Her ne söylerse Sarâcoğlu ve yâ Hilmi Uran
Anlayıp dinlemeden şevk ile tasdîk ederiz

Kimde vardır şu bizim söz yazı hürriyetimiz
Halkı bir lâf ile hürriyete teşvîk ederiz

Askı yok baskı yok ancak seçim esnâsında
Bizi desteklemiyen kimseyi tazyîk ederiz

Demişiz millete bir kerre veliy-ün-ni'met
Nice evrâk ile da'vâmızı tevsîk ederiz

Halkımız rızkının ardında koşarken bizler
Nefs-i a'lâmızı ol rızk ile terzîk ederiz

Ne demek sorma karıncayla ağustosböceği
Biri sensin biri ben der sözü ta'vîk ederiz

Vermesin re'yini erzakını versin de hele
Biz onun re'yini âverde-i sandîk ederiz

Vükelâ aczini izhâr ediyorken her gün
Biz de lâhavle çekip mazhar-ı tevfîk ederiz

Böyle fermân-ı zamân elde bulundukça Ozan
İstesek bâyı gedâ zangoçu patrîk ederiz.

**AKILLI OZAN**

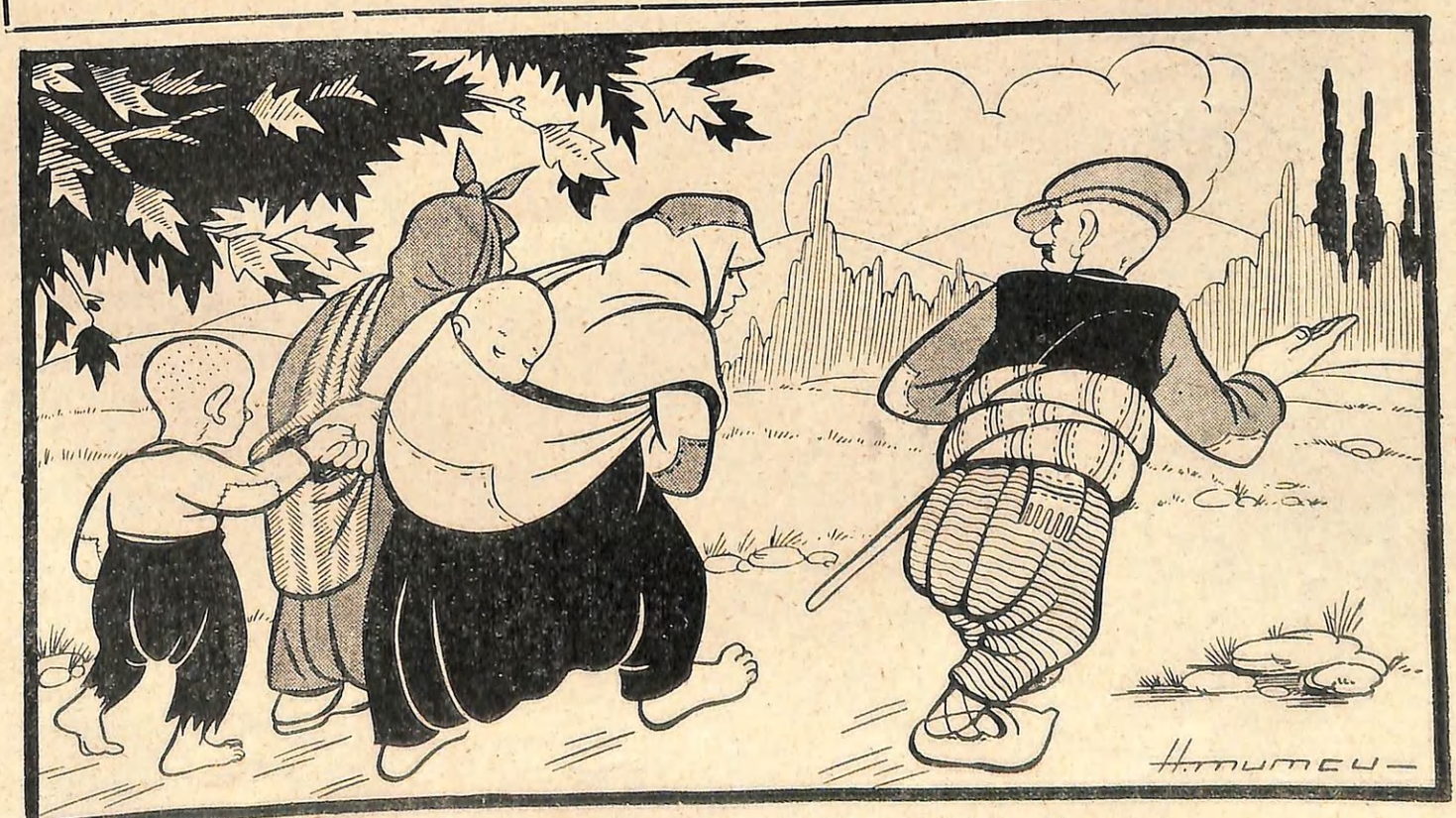

*— Garlar, ayağınızı tez alın, gasabaya yarım saatliğine bir doktor gelmiş! Çocuklar görsünler de doktor denilenin ne biçim adam olduğunu ileride torunlarına anlatıverirler!*

— *Yaşa Mersinli..*
— *Ne Mersinlisi be, biri Fenerli, biri Galatasaraylı!*

— *Bu köyün muhtarı mısın baba?*
— *Ne söylüyon evlât, biz kendimizin bile muhtarı değiliz!*

# Londradaki maç

«Mizah» ın pek büyük fedakârlıklarla Olimpiyada gönderdiği hususî muhabiri dün avdet etmiş ve yapılan maçlar hakkında okuyucularımıza derhal şu mühim makaleyi sunmuştur:

Siz şunun bunun lâfına kulak asmayınız. Spora kendisini veren insan baba hindi gibi kendi kendine kabarıp gulu gulu gulu diye bağırmaz ya... Elbette gücünü kuvvetini deniyecek bir yer arar. Bizde de futbol son derece terakki etti... Futbolcularımız o derece yetiştiler, kuvvetlendiler ki burada yaptıkları bütün maçlarda (futbol) ü kurtlarını dökmeğe kâfi görmüyorlar ve ekseriya sahada, bazan sokakta, barda kimi yakalarlarsa pastırmasını çıkarıyorlardı. Az hakem dövmediler...

Evvelâ karşılarına Çinliler çıktı. Bu çekik gözlü, saz benizli rakipler bizim takıma çok hafif geldi. Çinliler bizimkileri gözleri dönmüş, yumrukları sıkılmış bir halde dişlerini gıcırdatarak üzerlerine doğru gelir görünce hep bir ağızdan:

— Vang pue, ken su... dinga prık prık. Keu fu son!

diye bağrıştılar. Bu Çince cümlenin mânâsı kısaca: «Sayım suyum yok!» demekmiş... Fakat bizimkiler bu lisanı bilmedikleri için Çinlilerin söylediklerini anlamadılar. Hindistana seyahatindenberi ne olur ne olmaz belki beleşten Çine de bir seyahat nasip olur ümidiyle Çince öğrenmeğe başladığı söylenen Burhan Felek bu cümleyi işitince:

— Çinliler size meydan okuyorlar!

Bizimkiler işitince Çinlilere doğru ilerlediler. Çinliler yavaş yavaş gerilediler. Bizimkiler süratlendi, onlar da pergelleri açtılar... Sahada bir takiptir başladı. Nihayet Çinlilere yetişip oyunu kabule mecbur ettiler.

Maç üç dakika sürmedi. Dört gol kazandık. Hemen hastane arabaalrı yetişti; Çinlileri doldurup götürdüler; hâlâ ne oldukları belli değildir.

Bundan sonra Yugoslavlarla karşılaştık. Yugoslavların çok sert oynadıklarını biliyorduk. Neyse uzatmıyalım... Günü geldi maç başladı. Allahım! Azametine kurban olayım... Meğer analar neler doğururmuş... Bunlar futbolcu değil, her biri bir tank... Oyuncularımız «Ulan! Fiyakayı bırak... Toslarım ha!», «Sarılıya hampir!», «Bozucu salla naarayı!..», «Kon bodoslamasına... şehnişi patlasın...» gibi gayet nezih ve kibar cümlelerle birbirlerine teşci' ediyorlardı. İçlerinden biri bir yumruk savurdu... Piyangonun büyük ikramiyesi sarışın birine rastladı... Herif uçtu. Amorti de bir başkasının hissesine düşmüştü. Böyle olmakla beraber vurgunun ikisi de tesir bakımından birbirinin eşi idi.

Yugoslavlar, var kuvveti bazuya veriyorlar... Fakat bizimkilerin savletine dayanamıyorlardı. Bir keresinde iki tarafı teskin için hakem aralarına girdi, fakat o karışıklıkta kayboldu. Ortalık açıldığı zaman hakemin, kaba etine saplanan otuz iki dişin açtığı yarasını tutarak kanlarını akıta akıta kaçtığını gördüler.

Meydanın bir tarafında Burhan Felek, bir tarafında Ulvi Yenal bağırıyorlardı:

— Çocuklar! Metanet...

Hiç böyle zamanda lâf edilir mi? Hepsinin gözleri dönmüş... Hepsi olmuş birer ejderha! İçlerinden biri :

— Sana ne oluyor be?

diye Burhan Feleğe hücum edince Felek eski bir sporcu olduğunu isbat eden bir çalâklikle kuş gibi uçtu gitti.

Maç bitti. Biz galip gelmiştik. Fakat bizi mağlûp addettiler; müthiş bir haksızlığa kurban edildik. Erken avdet eden oyuncuların söyledikleri gibi eğer hakemler biraz futboldan anlasalardı bizimle kimse boy ölçüşemezdi. Halbuki hiç birinin futboldan haberi yok...

Bugün Olimpiyatta yaptığımız maçla spor tarihinde yeni usul bir futbolün temelini attık.

Bizim muvaffakiyetimizi çekemiyenler: «Siz temel atmadınız, yumruk tekme attınız!» diyorlar.

Aldırmayın... Meşhur meseldir :

**Ko desinler aftos yârin on parmağı kınalı**

Botarz-ı kudemâ

# Ne biliriz ki?

Ne levm-ü tâ'neden ürker, ne havf-ı Rab biliriz?
Ne farz-u vâcib-ü sünnet; ne müstahab biliriz?

Ne vâkıfız derecât-ı bülend-i cehlimize,
Ne âr eder; ne de aslâ hayâ, edeb biliriz?

Ne hürmet eyleriz ecdâd-ı pür fütûhumuza,
Ne hubb-i mâder-ü dâder, ne kadr-i eb biliriz?

Ne baldıranla gülün bizce farkı var gibidir,
Ne bağla bahçeden anlar; ne çöl, step biliriz?

Ne (Hanya), (Konya); ne (Avlonya) dan haberdârız,
Ne nerdedir (Telâviv), (Şam), (Kudüs), Haleb) biliriz?

Şiârımız bizim ancak kaviyye yardımdır,
Zaîf-ü bîkese imdâdı bül'aceb biliriz?

Güzelle çirkini tefrîka muktedir değiliz;
Deriz: mesâya seherdir, nehârı şeb biliriz.

Yabancıdır bize gayet vekaar-ü haysiyyet,
Tese'ül etmeyi bir kâr-ı bî ta'ab biliriz.

Murâda ermek için el öper, etek öperiz,
Husûl-i matlabı vâbeste-i taleb biliriz.

Geçince mevki-i ikbâle, halka düşman olup,
Eziyyet etmeyi bir hakk-ı mükteseb biliriz.

(Sedâd)ı, (Yalman)ı biz kaale almayıp aslâ
Zavallı (Fazıl)ı ancak ebüzzeheb biliriz.

Ay ismi almış olan kimse gerçi pek çoktur
Yazık ki biz yedi eylûlcü bir (Receb) biliriz

Biz öyle fehmi kısalmış adamlarız ki bugün
Figaan-ı (Râsıd)ı üstâdı bî sebeb biliriz.

**RÂSID**

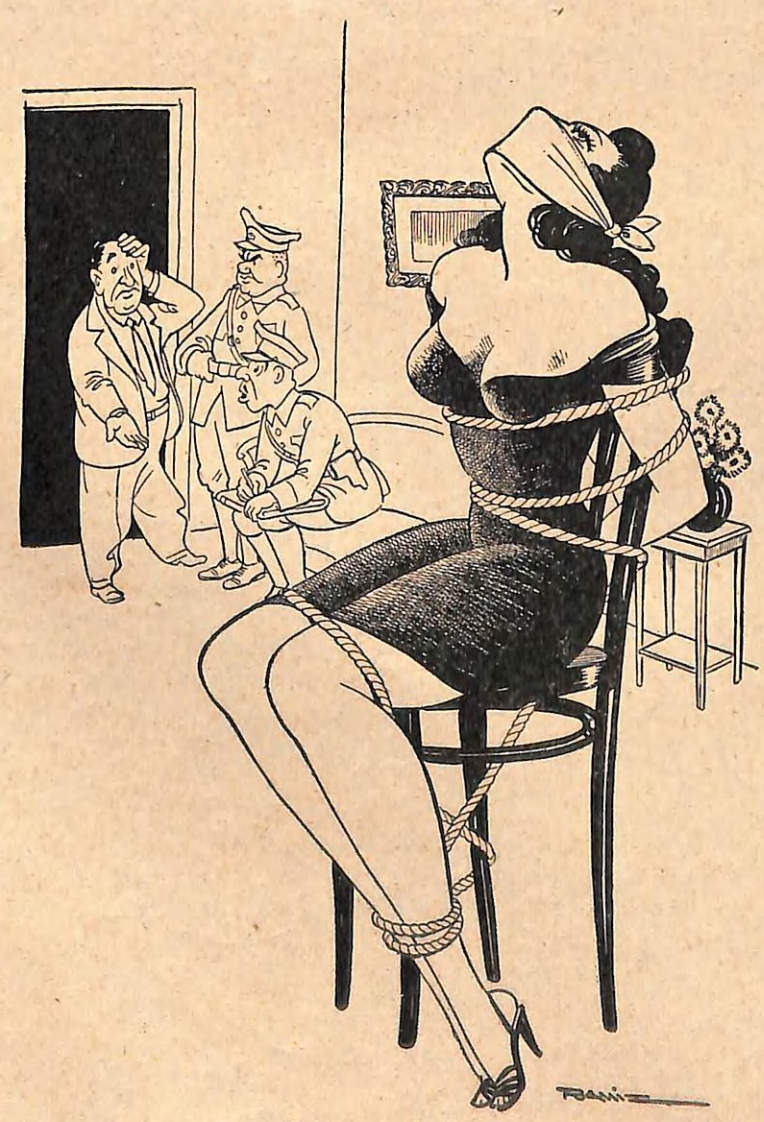

*Polisler — Hırsızın kim olduğunu tahmin edersiniz?*
*Kocası — Karımın ağzını kapadığına bakılırsa her halde kazak bir erkek olsa gerek!*

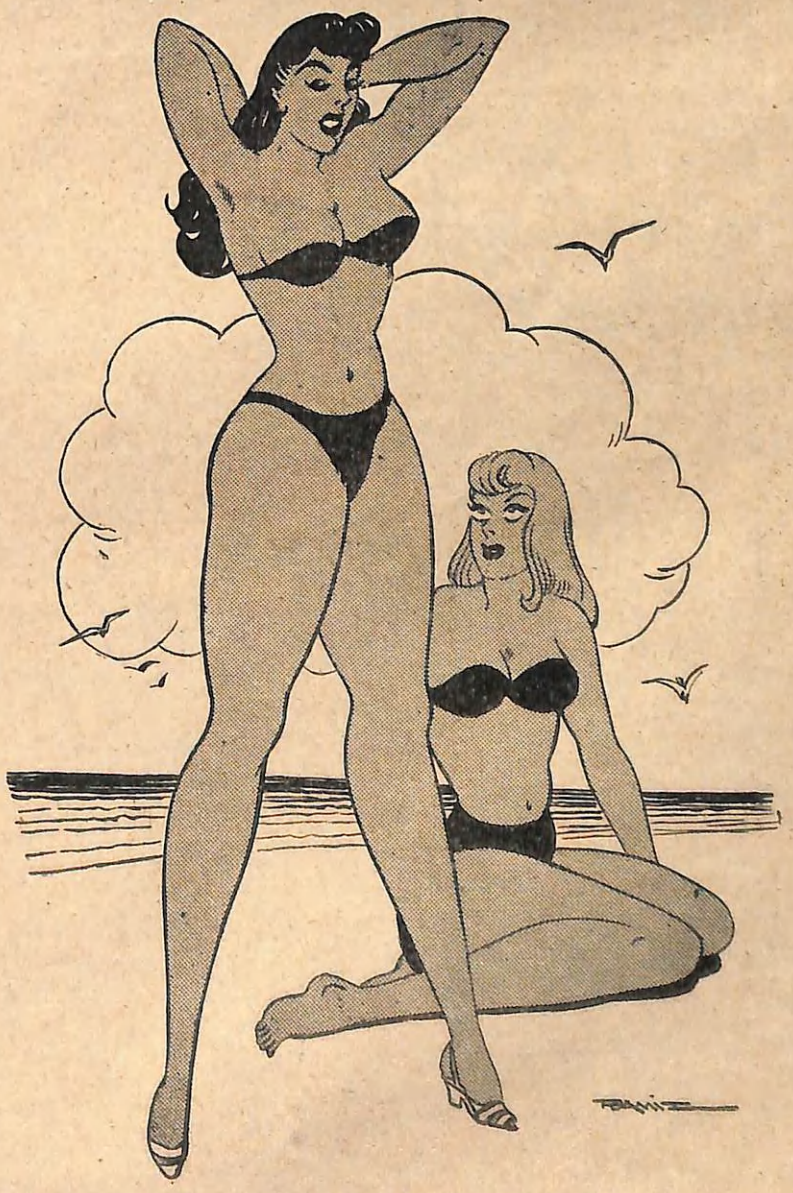

*— Şu terzilere ne kadar teşekkür etsek azdır..*
*— Neden?*
*— Elbiselerde bin dokuz yüz modelini ihya ettiler, bir de o devrin mayolarını çıkarsalardı halimiz ne olurdu?!*

# MİZAH OLİMPİYATLARDA

**(MİZAH'IN HUSUSİ SURETTE GÖNDERDİĞİ KARİKATÜRİSTİ MUSTAFA ÖZCAN'İN SON GÖNDERDİĞİ KROKİLER)**

(İktibas hakkı muhfuzdur)

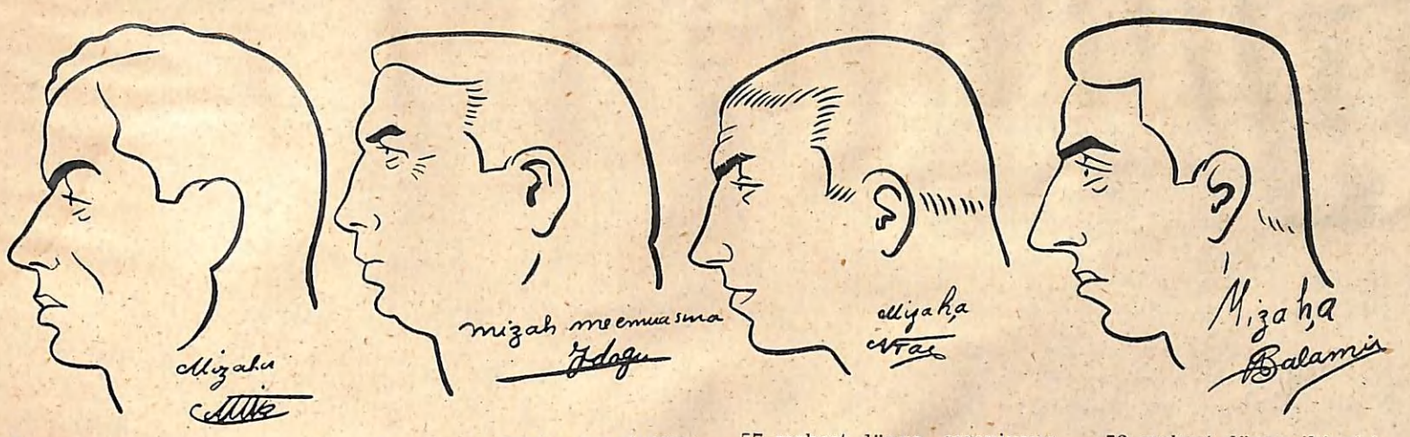


67 serbest dünya şampiyonu
*Celâl Atik*

73 serbest dünya şampiyonu
*Yaşar Doğu*

57 serbest dünya şampiyonu
*Nasuh Akar*

52 serbest dünya ikincisi
*Halit Balamir*

**Bana göre**

## Eğlencelik

Yazan :
**Hamdi VAROĞLU**

İstanbul kalabalıklaştı diyenler var. Hayır, kalabalıklaşmadı, eskiden evinde oturanlar çoktu, şimdi sokakta gezen çoğaldı, diye tefsir eden var. İster nüfusu artmış olsun, ister oturanlar ayaklanmış olsun, netice bir. Oturacak, duracak yer bulamıyoruz.

Ama, ne yalan söyliyeyim, bazan bu kalabalık pek eğlenceli oluyor. Hele tatil günleri.

Geçende Boğaza kadar gidiş geliş bir sefer yaptım; değdi doğrusu.. Vapura girmiş bulundum. Yanıbaşımda, ellerinde ki paketleri koyacak yer bulamadıkları için benden daha bedbaht, orta yaşlı iki yolcu. Kulak misafirliği haftalarca süren Tanrı misafirliği kadar saygısızlıktır, bilirim. Ama benimkisi öyle değil. Güvertede, tesbih tanesi kadar sıkışık, akrabadan ileri yakınız.

— Neredesin yahu? Aylardanberi görünmdein!

— Sana değil, kimseye görünmedim .

— Ya! Nereye gittin, uzağa mı? Haberim bile yoktu.

— Eeh, epey uzağa, İnfakis mi, infaris mi ne, işte o götürdü, getirdi.

— Yunan vapuru mu bu ?

— Hangi vapur, a birader. Hastalık, hastalık.

— Ha! İnfraktüs! Fenadır, gözü kör olası .Sonra?

— Sonrası bu işte. Bir kriz geldi, az daha gidiyordum. Kapı karşı komşumuz doktor Ali Bey yetişmeseymiş, ben cicozmuşum. Neyse atlattık. Hamdolsun, iki aydır başka kriz gelmedi.

— İki ay ha? Vah Salihçiğim vah! Ali Bey yetişip de krizi ürkütmeseymiş, çoktan senin lokmanı yemiş, kırkında mevlüdünü bile yapmıştık, desene!

Tam bu sırada ileride bir ses peyda oldu. Bir horoz sesi. Konuşanlardan biri ötekine sordu:

— Horoz ötüyor. Bir yaşıma daha girdim. Denizde horoz olur mu?

— Amma cahilsin yahu! Denizli horozudur.

Derken, bir tavuk gıdakladı, horoz cevap verdi. Arkasından bir köpek havladı. Horoz tekrar öttü.

Nihayet, mesele anlaşıldı. Neşeli bir gençler kafilesi, hayvan taklidi yaparak eğleniyormuş.

Yanımdaki iki ahbabın peşi sıra, ben de, kıvrıla süzüle, kalabalık içinden ilerledim, o neşeli gençler kafilesini uzaktan görebilecek bir yere kadar sokuldum.

Karşılıklı iki sırayı doldurmuşlar. On dörtle on sekiz arası, mektepli gibi, değil gibi delikanlılar. Hepsinin elinde birer mayo, ayaklarında sandallar. Oturdukları yerden, beş sıra ötedeki başka bir kafile ile yarenliğe koyuldular.

— Ulan Hilmi! Yanındakilere yine ne palavrası sıkıyorsun?

«Bay» Hilmi kızdı:

— Sus ulan, hırt! Nazlıyı bugün elinden kaçırdın ya, sen onu düşün!

— Yuuu! Angurya! Ulan enayi dümbeleği, plâjda karı dolu be! Elimi sallasam ellisi!

— Carrrt!

— Bana bak ,beni şimdi harbi konuşturma, temelinden girer, çatından çıkarım ha!

«Bay» Hilminin arkadaşları onu bir şeyle meşgul edip kavgayı önlediler. Bizim gösteri kolu âzası da kendilerine başka bir eğlence ararken, içlerinden biri, davlumbaz üstünde ayakta duran iki genç kıza hitap etti:

— Hanım abla, saat kaç?

Kızlar cevap vermediler. Delikanlı içerledi:

— Ne o, bayan küçük hanım? Saat sorduksa günaha mı girdik? Biz de adam evlâdıyız.

İki sıra dolusu artist, hep bir ağızdan, bu mukabeleyi takdir etti:

«Zzzzt!.. Güm!»

Genç kızlar, kıpırdadılar, kıvrandılar, yine oldukları yerde kaldılar. Adım atmağa imkân yok ki yer değiştirsinler.

Eğleniyorduk doğrusu. Vapurumuz, İskelelere uğradıkça kimsecikler inmiyor, bilâkis daha başka yolcular biniyordu. Biz, sıkıştıkça sıkışıyorduk.

Bir aralık, rüzgârın bile sokulamadığı kalabalığa nasılsa dalan eli kâğıtlı kurabiyeci, genç artistlerimizin önünden geçerken, kurabiye kâğıdı telgraf teline takılmış uçurtma kuyruğuna döndü. Kurabiyeci hayretle dönüp bakınca: Bir ağızdan Zzzzt!.. Güm! Vapur bir iskeleye yanaştı, badi badi yürüyen orta yaşlı, bıyıkları terlemiş bir dudu, eteğini bizim delikanlılardan birinin eline kaptırdı, sendeledi. Bir Zzzzt! Güm daha!

Yanımdaki iki ahbaptan biri ötekine sordu:

— Kuzum Allahaşkına, merak ettim. Amerikan terbiyesi dedikleri bu mu?

— Hayır, bu terbiyesi değil, terbiyesizliği. Malûm ya. Her yer gibi Amerikada da Amerikan bezi de çıkar, kumaşın alâsı da! Seçmesini bilmeli!

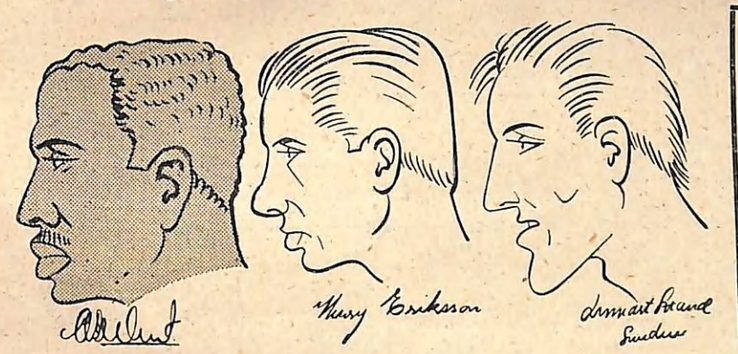

*Wint*
400 dünya birincisi
800 dünya ikincisi
(Amerika)

*Erikson*
1500 dünya birincisi
(Isveç)

*Strand*
1500 dünya ikincisi
(İsveç)

# Çömezin Röportajları: 111

# Kimdir?

Çizen: RAMİZ

Çömez — Tahsil edip dönmiyen kimdir?

Çoçuk — Bir çalışkan talebeler, bir de tetkik heyetleri!

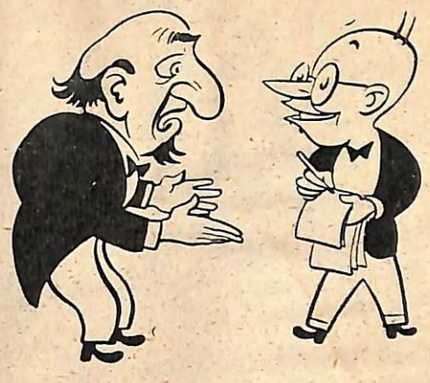

Çömez — Kazıklanan kimdir?

Yahudi — İstnabulda Türkler, Filistinde Yahudiler!

Çömez — El üstünde taşınan kimdir ?

Kadın — Olimpiyatlarda güreşçiler, tramvayda kadınlar!

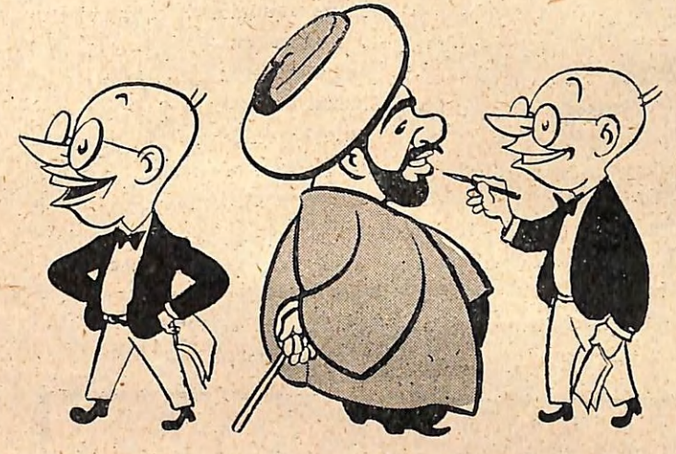

Çömez — Canımıza okuyan kimdir?

İmam — Mezara kadar esnaf, mezar başında biz!

Çömez — Hava ile geçinen kimdir?

Emekli — Bir ev sahipleri, bir de biz emekliler!

Çömez — Kötekçi kimdir?

Futbolcu — Seçimde Halk Partisi, maçta biz!

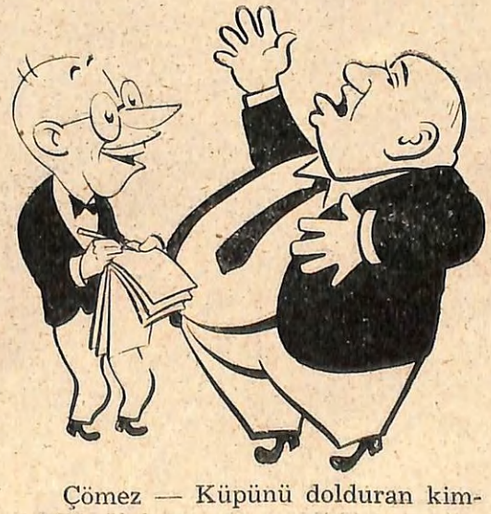

Çömez — Küpünü dolduran kimdir?

Tüccar — Susuz İstanbullularla soysuz muhtekirler!

Çömez — Okuyan kimdir?

Profesör — Memnun olmıyanlarla profesör olmıyanlar!

# Hikâye

## Beyaz baklava

Yazan
HAVA

Bir ramazan akşamıydı. Bedestanlı Hacı Ferhad Efendinin Kandillideki yalısında, iftar vardı. Hacı Ferhad Efendinin âdetiydi. Ramazan ayını sekize böler, haftada iki defadan, yalıda, sekiz mükellef iftar verirdi. Bu sekiz iftardan üçü, her seferinde başka başka kimseler davet edilmek şartiyle bedestanlılara, ikisi Devlet kapısında yüksek mevki sahibi ahbaplarına, ikisi uzak, yakın akrabaya, biri de damadlar, gelinler gibi ailenin yakın efradına verilirdi.

Topa beş dakika vardı. O akşam, yalının, camlı kapıları rıhtıma açılan büyük yemek odasında on sekiz kişilik bir sofra kurulmuştu. Büyük damadını sağ tarafına, karısını sol tarafına oturtan Hacı Ferhat Efendi, masanın baş köşesinde, bir komisyon reisi heybetiyle kuruluyor, odaya girenlere, yerlerini eliyle işaret ediyordu. Ortanca damat, küçük damat, gelinler, kızlı oğlanlı torunlar, birer birer gelip, saygı ile yerlerine oturdular. Çeşitli iftarlıklar, ufacık tabaklar içinde ağız sulandırıyor, sıcak sıcak kesilen pideler, çörek otu karışık misk kokularını etrafa yayıyordu.

Bedestanlı Hacı Ferhat Efendi, sırt sırta verip kızarmış iki ördek yavrusunu mideye indirdikten sonra, bir küçük tepsi böreği de bir oturuşta yiyen, arkasından bir okka baklavaya bana mısın demiyen bir adamdı. Fakat bu kahramanlığı gençliğine ait bir şeydi. Yaşı ilerledikçe, iç uzuvları bu ağır yükü kaldıramaz olmuş, doktor açıkça:

— Bak, azizim Ferhat Efendi, demişti, bu hal böyle devam edemez. Vücudunu bu şekilde beslemekten vaz geçmelisin. Aksi takdirde, bir gün sofra başında tıkanır gidersin. Benden ikaz etmek. Üst tarafı senin bileceğin şey!

Ferhat Efendi, elinde tesbih, gözleri sofradaki nefis iftarlıkları görmeğe tahammülü yokmuş gibi kapalı, mırıl mırıl okuyor, topu bekliyordu.

Nihayet, topun sesi duyuldu. Eller hep birden iftar tabaklarına uzandı. Hacı Ferhat Efendi, iki yudum su ile orucunu bozdu ,arkasından bir zeytin tanesi aldı. O sırada sofraya çorba geldi. Ferhat Efendinin, tabağına iki kaşık çorba aldığını, masanın üstündeki nefis iftarlıklara el sürmediğini gören büyük damat:

— Efendi hazretleri, şu gül reçeline iltifat buyurmaz mısınız? Cidden pek nefis! dedi.

Hacı Ferhat Efendi, gül reçeline dayanamazdı. Gülümsedi:

—Haydi, hatır için bir lokma alayım, dedi.

Büyük kızı, kendi önündeki kalamata zeytinini methetti. Ferhat Efendi, onun da hatırı kalmasın diye bir zeytin tanesi aldı. Ortanca kızı, kazan yağlı simitten bir lokma ikram etti. Simit de, hani sahiden dayanılamıyacak kadar taze, mis kokulu, kıtır kıtırdı. Ferhat Efendi dayanamadı, bir lokma daha aldı. Sıra torunlara geldi. Hacı Ferhat Efendi torunlarını kıramazdı. Onların, büyüklerle yarış edercesine başlıyan ikramları, simitten pastırmalı yumurtaya, et kızartmasına, makarnaya, pilâva böreğe kadar sirayet etmiş, Hacı Ferhat Efendi, senede bir defaya mahsus bu mesut aile sofrasının samimi havası bir yandan, aylardır devam eden perhizin acısı bir yandan, hemen de farıkna varmaksızın, bir hayli atıştırmıştı.

— *Ne yapıyorsun?*

— *Dairemizdeki daktiloluğa talip olanlardan yarım fotograflarını göndermelerini istemiştik.. Onları seçiyorum!*

Yemek sonuna yaklaşılıyordu. Fırına gönderilen baklava tepsisinden hâlâ ses yoktu. Büyük hanım, bir uşak gönderip aşçı çırağını fırında buldurmalarını, baklavayı derhal getirtmelerini emretmişti.

Bir aralık, yine hatır için yemeğe koyulduğu börek dilimlerinin son parçasını ısırmağa hazırlanırken, birdenbire:

— Aman, çocuklar, bana bir fenalık geliyor! dedi.

Bütün sofra halkı yerinden fırladı. Ferhat Efendi, börek parçasını elinden düşürmüş, gözleri kapanıp, oturduğu iskemlenin üstüne külçe halinde yığılıvermişti.

El üşüntüsiyle, Ferhat Efendiyi kaldırdılar, yemek odasının bir köşesindeki kanapeye uzattılar. Etrafa derhal adamlar koşturuldu, köydeki doktorların hepsine haber gönderildi. Bir yandan da, ev halkı, akılları erdiği kadar ilk tedaviyi yapmağa uğraşıyordu. Küçükler, aşağı yukarı koşup kolonya, gül sirkesi, lokman ruhu taşıyorlar, büyükler, Hacı Ferhat Efendinin şakaklarını oğuyorlar, göğsüne kolonya döküyorlar, lokman ruhu koklatıyorlardı.

Kanapeye ilk uzattıkları zaman nefesi tamamen durmuş olan Efendi hazretleri, bir aralık, iç geçirir gibi derin bir nefes aldı. Oğuşturmağa devam ettiler. Teneffüs yavaş yavaş normalleşti, intizama girdi. Sonra hasta, ağır ağır gözlerini açtı, etrafına bakındı. Bulunduğu yeri tanımamış gibiydi. Sofrayı, baş ucuna toplanmış olan aile efradını görünce, şuuru yerine gelmiş olacak ki, bakışlarının şaşkın ifadesi değişti.

Tam o sırada, sokak kapısı telâşlı telâşlı çalındı. Galiba doktor gelmişti. Büyük damat, doktoru karşılamak için odadan çıkmağa hazırlanırken, Ferhat Efendinin, halsiz halsiz dudaklarını kıpırdattığını gördüler. Ne söylediğini anlamak için küçük kızı eğildi:

— Bir şey mi istiyorsun baba? diye sordu.

Hacı Ferhat Efendi, kesik kesik konuştu:

— Koş... Kapıyı aç kızım... Galiba baklava tepsisi geldi...

# FIKRALAR

### ANA DİLİ

Karı - koca, Londra dönüşü, Parise uğramışlardı. Bir gün sokakta iki, üç yaşında bir çocuğa rastladılar. Hanım bu kimsesiz çocuğu kendisine evlât edinmek üzere aldı.

Birkaç gün sonra idi, bey otele gelince karısı onu :

— «Bonjour chéri» diye karşıladı. «Comment allez-vous?»

Adam şaşırmıştı:

— Ne oldu sana böyle! diye sordu.

Kadın izah etti:

— Fransızca ders almaya başladım.

— Sebep?

— Sebep basit; mademki bu Fransız çocuğunu evlât edindik, büyüdüğü zaman onun dilini anlamam icap etmez mi?

### USTASI

Kitapçı Arif Bolat'ın dükkânından içeri bir adam girdi:

— Yeni romanımız hakkında «Cumhuriyet» gazetesindeki ilânı kim yazdı? diye sordu.

Arif Bolat hayret etti:

— Ne yapacaksınız?

— Keşke romanı da ona yazdırsaydınız, diyecektim...

### AYIP

Nizamettin Nazif gazetesine yeni aldığı muhbiri bir kenara çekti, kulağına eğilerek:

— Size ne kadar aylık verdiğimi sakın diğer arkadaşlarınıza söylemeyin, olmaz mı?

Yeni muhbir derhal başını salladı:

— Merak etmeyin, efendim, söylemem. Bu paranın azlığı sizin kadar beni de utandırıyor.

### TEHLİKE

Müzeyyen Senar, aldığı şapkayı kutuya koydurup parasını verirken, tezgâhtaki adama döndü:

— Eğer kocam beğenmezse, geri almıyacağınıza dair söz verir misiniz? diye sordu.

### ÖBÜR DÜNYADA

Dr. İsmail Kenan Sunal'ı acele bir eve çağırdılar: Öldü sanılıp tabuta konulan bir adam dirilmişti. Doktor, bu iki canlı hastayı muayene ettikten sonra gülümsedi:

— Öldükten sonra ne hissettiniz?

— Doğrusunu isterseniz, doktor bey, öldüğüme pek emin değildim.

— Ya! Neden?

— Efendim, karnım acıkmıştı, ayaklarım üşüyordu. Kendi kendime şöyle düşündüm: «Cennette olsam, karnım acıkmaz; cehennemde olsam, ayaklarım üşümez.»

### NEFRET

Demokrat Partinin kır balosunda, siyasî dedikoduları bırakmışlar, onu bunu çekiştiriyorlardı.

Hanımlardan biri:

— Leylâ evlenmiş ha? dedi. Halbuki ben onu erkeklerden nefret eder bilirdim.

Neclâ cevap verdi:

— Öyleydi ama, bu huyundan vaz geçti.

—Ne zaamndanberi?

— Kendisini istiyen çıktığı gündenberi artık erkeklerden nefret etmeyi bıraktı.

### FELEĞİN CİLVESİ

Olimpiyatlar esnasında Burhan Felek, Londrada yemek yemeğe bir gazinoya gitmişti. Karşısına tanımadığı bir adam geldi, oturdu. Yemek ısmarladı. Felek'e de :

— «Good appetite!» dedi.

Felek de kendisini takdim etmek lüzumunu hissetti:

— Burhan Felek, diye cevap verdi.

— Ertesi gün aynî gazinoda yemek yiyordu. Ayni adam geldi, ayni kelimeleri söyledi. Ayni cevabı aldı. Bu sahne günlerce devam etti.

Burhan Felek nihayet, arkadaşlarından birine hâdiseyi anlattı ve:

— Bu adam niye her gün bana kendini takdim ediyor? diye sordu.

Arkadaşı güldü:

— O sana kendini takdim etmiyor «Afiyet olsun» diyor.

Ertesi gün ayni adam karşısına gelince Burhan Felek derhal: «Good appetite» yi bastırdı. O zaman İngiliz cevap verdi:

— «Burhan Felek!»

### HAYAT MI BU?

Meşhur atıcılardan Münir Hayri Egeli bir av hikâyesi anlatıyordu.

— O sene Afrikaya arslan avına gitmiştim. Ormanda hayvan kollarken arkadaşlardan ayrıldım. Bir aralık karşıma bir arslan çıktı. Ben ona baktım, o bana baktı. Sonra...

— Sonra?

— Sonrası malûm :Arslan üzerime atıldı ve beni parçaladı.

— Peki nasıl kurtuldun?

— Kim diyor kurtuldum diye! Öldüm.

— Ne münasebet! İşte hepimiz görüyoruz ki hayattasın?

— Canım! Buna da hayat mı diyorsunuz?

### SELÂM VERDİK...

Fabrikatör Yahya Kerim koşa koşa eczaneden içeri girdi.

— Bu ilâcın hazırlanmasında bir yanlışlık yapmışsınız, dedi. Kinin yerine striknin koymuşsunuz...

—Sahi mi? O halde üç lira daha vereceksiniz...

### HESAP TAMAM

Salamon'la Mişon ortaktılar. Salamon hastalanınca aralarında bir mukavele yaptılar: Ölecek olursa Mişon onun sermayesini ayıracak, tabutunun içine koyup beraber gömecekti.

Nitekim Salamon öldü.

Mişon akşam eve geldiği zaman karısı sordu:

— Salamon'un tabutuna on bin lirayi saydin mi?

— Saydim. İnanmazsan cenaze masrafı olarak hazırladığım faturaya bak...

### DAĞ SANA GELMEZSE...

Değerli iktisatçılarımızdan Nizamettin Âlî Sav Taksim Gazinosundan içeri girdi. Kalabalığa bir göz gezdirdi. Sonra baş garsonu buldu:

— Rica ederim, dedi, garsona yakın bir masa bulur musunuz bana?


**SAYI : 111**

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
**RAMİZ GÖKÇE**
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

# TOMBUL TEYZE

*Tombul Teyze — İki saattir, beni takip etmeğe utanmıyor musun?*
*Yabancı — Affedersiniz Teyzeciğim, sizi takip etmiyorum, gölgenizden istifade ediyorum!*

## T.T POSTASI

*Ankara: Ahmet Akbıyık*

S — Dikili taşın Ankaraya nakledileceğini haber aldım. Tasarruf düşüncesiyle memurları işten çıkaran bir hükûmet buna nasıl karar verir?

tan asılmış yüzlerine biraz neşe, biraz tebessüm vermek için arada sırada böyle tuhaf haberler çıkar. Daima ciddi işlerle uğraştığını bildiğimiz hükûmetimizin bu tuhaflıklarla ilgisi olmadığına ka-